

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea hotărârilor în materie civilă, inclusiv în materie comercială, este guvernată de Codul de procedură civilă.

Executarea este punerea în aplicare, de către autoritățile competente, a măsurilor coercitive prevăzute de lege în vederea obținerii, în baza unui titlu executoriu, a plății sumelor datorate creditorului. Procedura de executare începe în momentul depunerii cererii de încuviințare a procedurii de executare. Executarea se efectuează în baza unui titlu executoriu. În principiu, titlul executoriu este un act investit cu formula executorie (articolul 776 din Codul de procedură civilă). Formula executorie nu este necesară pentru anumite hotărâri ale instanțelor Statelor membre ale Uniunii Europene, precum și pentru tranzații judiciare și acte autentice emise de aceste State, vizate de articolul 115314 din Codul de procedură civilă. Dacă aceste hotărâri, tranzații judiciare și acte autentice sunt conforme cu condițiile prevăzute de articolul sus-menționat, acestea constituie titluri executorii care pot fi prezentate de creditor direct autorității de executare.

Două tipuri de autorități intervin în procedura de executare:

autoritățile de procedură – în procedura aplicării formulei executorii pe un titlu executoriu [președinte, tribunal de mare instanță (*sąd rejonowy*), tribunal regional (*sąd okręgowy*) și curte de apel (*sąd apelacyjny*)],

autoritățile de executare – în procedura de executare, autoritățile de executare sunt tribunalele de mare instanță și executorii judecătorești (articolul 758 din Codul de procedură civilă).

Părțile care iau parte la procedură sunt creditorul și debitorul, atât în cadrul procedurii aplicării formulei executorii, cât și în cel al procedurii de executare înseși.

Dreptul polon cunoaște trei tipuri de executare:

Executarea creanțelor pecuniare care vizează:

- bunurile mobile,
- remunerarea muncii,
- conturile bancare,
- alte creanțe,
- alte drepturi de proprietate,
- bunurile imobile,
- nave.

Executarea creanțelor nepecuniare:

- prin administrarea judiciară,
- prin vânzarea unui fond de comerț sau al unei exploatare agricole,
- pensii alimentare. Titlul executoriu care fixează pensia alimentară este investit cu formulă executorie aplicată din oficiu de către judecător. Un astfel de titlu executoriu este comunicat debitorului din oficiu. În procedurile de stabilire a pensiei alimentare, executarea poate fi admisă din oficiu la cererea tribunalului de primă instanță care a fost sesizat în această chestiune. O astfel de cerere trebuie depusă la autoritatea de executare competentă. Executorul judecătoresc efectuează din oficiu o anchetă care vizează identificarea veniturilor și a bunurilor aparținând debitorului, precum și locul unde se află reședința acestuia. Dacă aceste măsuri se dovedesc ineficiente, acesta poate face apel la poliție pentru identificarea locului de reședință sau de muncă al debitorului. Ancheta vizată de paragraful (1) trebuie efectuată în mod periodic, cel puțin o dată la 6 luni. Dacă aceasta nu permite identificarea veniturilor și a bunurilor debitorului, executorul judecătoresc depune la tribunal o cerere prin care se solicită debitorului să facă o declarație de patrimoniu. Dacă întârzierile de plată depășesc 6 luni, executorul judecătoresc trebuie să depună la Registrul judiciar național (*Krajowy Rejestr Sądowy*) o cerere de înscriere a debitorului în registrul debitorilor insolabili. O executare silită nereușită nu constituie un motiv suficient privind lipsa necesității de pronunțare asupra fondului.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

În temeiul articolului 758 din Codul de procedură civilă, executarea silită judiciară este de competența tribunalelor districtuale și a executorilor judecătorești cu atribuții în jurisdicția acestor tribunale.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

În temeiul articolului 803 din Codul de procedură civilă, un titlu executoriu conferă dreptul de executare a tuturor creanțelor menționate, ținând cont de toate bunurile care formează patrimoniul debitorului, cu excepția unor dispoziții contrare evidențiate în conținutul titlului. Autoritatea de executare nu deține competența de examinare a valabilității și a exigibilității obligației urmărite silit prin titlul executoriu.

În principiu, titlul executoriu este un act investit cu formula executorie.

În temeiul articolului 777 din Codul de procedură civilă, sunt titluri executorii:

- hotărârile judecătorești care au dobândit imediat autoritate de lucru judecat sau au fost investite cu formulă executorie, precum și acceptarea unei înțelegeri între părți încheiată în fața unei instanțe de arbitraj;

- hotărârile consultative care au dobândit imediat autoritate de lucru judecat sau au fost investite cu formulă executorie;

- alte hotărâri, înțelegeri între părți și acte care, în temeiul legilor în vigoare, sunt executorii prin intermediul unei proceduri de executare silită;

- actele notariale prin care debitorul consimte la procedura de executare silită și prin care se stipulează obligația de plată a unei sume de bani, de a livra bunuri generice, în cantitățile descrise în acte, sau chiar bunuri individual determinate, dacă termenul de executare a obligației sau condițiile în care aceasta trebuie realizată sunt stipulate în act;

- actele notariale prin care debitorul încuviințează la executare și prin care se stipulează obligația de plată a unei sume fixe de bani prin intermediul actului sau printr-o clauză de indexare, dacă prin acest act se enumeră condițiile prin care această obligație poate fi îndeplinită și perioada în care creditorul poate intra în posesia unui act investit cu formulă executorie;

- actul notarial, prevăzut la punctul 4 sau 5, prin care un proprietar de bunuri mobile, de creanțe sau de drepturi de ipotecă sau grevate de un gaj și care nu este un debitor personal, este de acord cu măsurile de executare, pe proprietatea grevată, în vederea rambursării debitorilor către creditorul gajist.

Declarația prin care debitorul încuviințează măsurile executorii poate fi și ea stipulată într-un alt act notarial.

Sunt considerate titluri executorii doar hotărârile judecătorești care au dobândit autoritate de lucru judecat, învestite imediat cu formulă executorie (executarea imediată se pronunță fie din oficiu, fie la cerere). Actul notarial învestit de plin drept cu formulă executorie dacă respectă condițiile de formă prevăzute de dispozițiile Codului de procedură civilă și a Legii cu privire la organizarea activității notarilor.

Alte titluri executorii cuprind mai ales un extras al listei de creanțe recunoscute prin declararea de încetare a plății, un acord bancar definitiv, un plan de împărțire a sumei obținute ca urmare a executării unui bun imobil, un titlu executoriu bancar, prevăzut de legea bancară, dar numai după aplicarea formulei executorii de către judecător, a hotărârilor instanțelor străine, precum și a înțelegerilor între părți acceptate de aceste instanțe, după învestirea lor cu formulă executorie de către judecătorul polonez. Hotărârile instanțelor străine în materie civilă susceptibile de a fi învestite cu formulă executorie prin intermediul unei proceduri de executare devin titluri executorii după învestirea lor cu formulă executorie de către judecătorul polonez. O hotărâre este considerată executorie dacă poate fi executată cu respectarea normelor de drept ale Statului unde aceasta a fost pronunțată și dacă nu intervine niciunul dintre obstacolele vizate de [articolul 1146 paragrafele \(1\) și \(2\)](#) din Codul de procedură civilă.

3.1 Procedura

Executarea se încuviințează în baza unui titlu executoriu. Pentru titlul executoriu emis de o instanță, formula executorie este aplicată de tribunalul de primă instanță sesizat cu privire la această chestiune [articolul 781 paragraful (1) din Codul de procedură civilă].

Cererea de învestire cu formulă executorie este analizată fără întârziere, cel mai târziu în termen de trei zile de la data depunerii sale pe lângă jurisdicția competentă (articolul 7811 din Codul de procedură civilă). Pentru un titlu executoriu emis în cadrul unei proceduri care a fost sau care putea fi introdusă din oficiu, formula executorie este aplicată de judecător din oficiu. Pentru o somație de plată emisă în cadrul unei somații de plată dematerializate, învestirea cu formulă executorie se realizează imediat după ce aceasta capătă autoritate de lucru judecat (articolul 782 din Codul de procedură civilă).

În principiu, o procedură de executare poate fi introdusă la cerere. În procedurile care pot fi inițiate din oficiu, executarea poate fi lansată la cererea tribunalului de primă instanță sesizat în privința acestei chestiuni, depusă la instanța sau la executorul judecătoresc competent [articolul 796 paragraful (1) din Codul de procedură civilă].

O cerere de deschidere a unei proceduri de executare poate fi înaintată de creditor tribunalului de mare instanță competent sau executorului judecătoresc sub controlul acestui tribunal. De asemenea, aceasta poate fi formulată de către o autoritate competentă (instanță sau minister public în chestiunile privind executarea amenzilor, sancțiunile pecuniare, taxele și cheltuielile datorate Trezoreriei publice).

În principiu, o cerere de deschidere a unei proceduri de executare este depusă în scris. Aceasta trebuie să fie însoțită de titlul executoriu original.

Modalitățile de încasare și cuantumul onorariilor sunt reglementate de Legea din 29 august 1997 privind executorii judecătorești și executarea [Monitorul oficial nr. 133, punctul 882, cu modificările ulterioare]. În temeiul articolului 43 al Legii sus-menționate, executorul judecătoresc trebuie să factureze onorarii pentru aplicarea măsurilor de executare și pentru exercitarea altor activități, enumerate de lege.

Onorariile de executare se stabilesc după cum urmează:

1. Pentru executarea unei ordonanțe conservatorii privind o creanță pecuniară sau a unei ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare, onorariul este de 2 % din valoarea creanței pentru care este avută în vedere măsura respectivă, însă nu poate fi mai mic de 3 % din salariul lunar mediu și nu poate depăși o sumă de cinci ori mai mare decât salariul respectiv. Acest onorariu trebuie plătit de către creditor cu ocazia prezentării cererii de executare a ordonanței conservatorii sau a ordonanței asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare. Dacă nu a fost plătit cu această ocazie, executorul judecătoresc invită creditorul să îl plătească în termen de 7 zile. Executorul judecătoresc nu execută ordonanța conservatorie sau ordonanța asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare atâta timp cât onorariul nu a fost plătit.
2. Pentru executarea creanțelor pecuniare, executorul judecătoresc îi facturează debitorului onorarii proporționale care reprezintă 15 % din valoarea creanței recuperate, fără a putea fi mai mici de 1/10 și mai mari cu treizeci de ori salariul lunar mediu. Totuși, în caz de recuperare a creanțelor prin conturi bancare, salarii, alocații de securitate socială sau plăți efectuate în baza reglementărilor privind promovarea muncii și instituțiile pieței muncii, alocații de șomaj, prime stimulative, burse de studii și indemnizații de formare, executorul judecătoresc îi facturează debitorului onorarii proporționale care reprezintă 8 % din valoarea creanței recuperate, fără a putea fi mai mici de 1/20 și mai mari de zece ori salariul lunar mediu.
3. Pentru executarea creanțelor pecuniare în cazul unei hotărâri privind lipsa necesității de pronunțare asupra executării în baza cererii creditorului și conform articolului 824 paragraful (1) punctul (4) din Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc îi facturează debitorului onorarii proporționale care reprezintă 5 % din valoarea creanței recuperate, fără a putea fi mai mici de 1/10 și mai mari de zece ori salariul lunar mediu. Totuși, în cazul unei hotărâri privind lipsa necesității de pronunțare asupra executării în baza cererii creditorului, depusă înainte de comunicarea către debitor a unui aviz de inițiere a procedurii de executare, executorul judecătoresc îi facturează debitorului onorarii proporționale care reprezintă 1/10 din salariul lunar mediu;
4. Pentru inițierea executării creanțelor nepecuniare și a ordinelor de asigurare a creanțelor nepecuniare creditorul trebuie să achite un onorariu provizoriu de 10 % salariul lunar mediu. Onorariul final corespunde unui procent de 20 % din salariul lunar mediu și se plătește pentru revendicarea proprietății unui bun imobil și ridicarea bunurilor mobile situate în acesta din urmă; în cazul activităților comerciale și industriale, onorariile sunt calculate pentru fiecare încăpere care alcătuiește fondul de comerț; desemnarea unui administrator al unui bun imobil sau al unui fond de comerț, desemnarea unui paznic însărcinat cu supravegherea bunului imobil; ridicarea bunurilor și a persoanelor din spații, onorariile fiind percepute separat pentru fiecare încăpere; confiscarea bunurilor.

3.2 Condițiile principale

Procedura de executare este inițiată printr-o cerere depusă de un creditor, însoțită de titlul executoriu original. Cererea trebuie să conțină numele debitorului și să indice măsurile de executare care trebuie luate, și anume să indice bunurile debitorului care vor fi urmărite silit. Pentru executarea unui bun imobil, este necesar, de asemenea, să se indice numărul cadastral al acestuia. Pentru executarea bunurilor mobile, nu este necesară descrierea precisă a bunurilor, o astfel de executare vizând, în principiu, toate bunurile mobile care alcătuiesc patrimoniul debitorului.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Măsurile de executare pot viza toate bunurile care alcătuiesc patrimoniul debitorului, inclusiv bunurile mobile, bunurile imobile, remunerarea muncii, conturile bancare, procentajul de bunuri imobile, nave, alte creanțe și drepturi de proprietate ale debitorului.

Articolele de la 829 la 831 din Codul de procedură civilă enumeră în mod limitativ bunurile care pot constitui obiectul măsurilor de executare. Conform acestei dispoziții, nu pot constitui obiectul măsurilor de executare: aparatele domestice, lenjeria și îmbrăcămintea indispensabile vieții de zi cu zi a debitorului și a membrilor familiei sale aflați în grija sa, precum și îmbrăcămintea indispensabilă exercitării unei funcții sau a unei activități profesionale; produsele alimentare și combustibilul necesar satisfacerii timp de o lună a necesităților debitorului și ale membrilor familiei sale care se află în grija sa; instrumentele și alte obiecte indispensabile debitorului pentru exercitarea activității sale profesionale, precum și materiile prime necesare producției timp de o săptămână, cu excepția vehiculelor motorizate.

În afara Codului de procedură civilă, alte legi care determină creanțele care nu pot fi urmărite silit sau în ce măsură acestea nu pot fi executate (de exemplu, prevederile din Codul muncii referitoare la stabilirea gradului de executare a unei remunerații plătite printr-un contract de muncă).

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Un titlu executoriu conferă dreptul de executare a tuturor creanțelor menționate, ținând cont de toate bunurile care formează patrimoniul debitorului, cu excepția unor dispoziții contrare evidențiate în conținutul titlului.

Debitorul își poate administra propriile bunuri, cu excepția cazului în care tribunalul îl privează de acest drept.

Cu ocazia unei executări care vizează **bunuri mobile**, executorul judecătoresc trece la urmărirea silită a bunurilor și întocmește un proces-verbal de urmărire. Cesiunea bunurilor care a intervenit după începerea urmăririi silite nu influențează derularea ulterioară a procedurii; procedura de executare privind un bun urmărit silit poate fi efectuată și împotriva achizitorului. Cu toate acestea, din motive importante, executorul judecătoresc poate, în orice etapă a procedurii, să plaseze bunul urmărit silit sub supravegherea unei alte persoane, inclusiv a creditorului.

Atunci când executarea vizează **bunuri imobile**, executorul judecătoresc îl obligă pe debitor să își plătească datoriile în termen de 2 săptămâni; în caz contrar, executorul judecătoresc demarează procedura de descriere și evaluare a proprietății. Atunci când executarea vizează bunuri imobile, executorul judecătoresc îl obligă pe debitor să își plătească datoriile în termen de 2 săptămâni; în caz contrar, vor fi lansate proceduri de individualizare și de expertiză a bunurilor. Cesiunea bunului după începerea urmăririi silite nu influențează derularea ulterioară a procedurii. Achizitorul poate participa la procedură în calitate de debitor.

În cazul în care debitorul este obligat **să se abțină** de la o anumită acțiune sau să nu împiedice acțiunile creditorului, tribunalul poate, la cererea creditorului, să îi aplice o amendă debitorului, dacă acesta nu și-a respectat această obligație. Prin urmare, debitorul poate fi încarcerat pentru neplata amenzii aplicate cu titlu de măsură coercitivă.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Codul de procedură civilă nu prevede nicio limită de timp pentru înaintarea unei cereri de executare. Totuși, dreptul polon prevede că toate creanțele recunoscute printr-o hotărâre definitivă pronunțată de o instanță sau un alt organism competent pentru cunoașterea afacerilor de acest gen, sau printr-o hotărâre pronunțată de o curte de arbitraj, precum și creanțele stabilite prin compromis în fața unei instanțe sau a unei curți de arbitraj, sau printr-un compromis rezultat din intervenția mediatorului și aprobat de o instanță, se prescriu în 10 ani, chiar dacă scadența acestor creanțe de acest tip intervine mai repede [articolul 125 paragraful (1) din Codul de procedură civilă]. Dacă o pretenție astfel stabilită acoperă prestații limitate în timp, pretenția asupra aceste prestații se prescrie în 3 ani.

Cererea de executare este examinată de organul competent pentru a-i stabili respectarea condițiilor de formă, admisibilitatea și legitimitatea acesteia.

Nerespectarea condițiilor prevăzute poate duce la respingerea cererii sau constatarea lipsei necesității de pronunțare asupra executării.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Orice parte implicată în procedură poate formula recurs împotriva hotărârii judecătorești privind investirea cu formulă executorie.

În procedura de executare, căile de atac care pot fi înaintate sunt următoarele:

plângerea împotriva acțiunii unui executor judecătoresc (înaintată la un tribunal districtual, aceasta poate, de asemenea, face referire la omiterea acțiunii executorului; plângerea poate fi depusă de partea sau persoana ale cărei drepturi au fost încălcate sau sunt amenințate prin îndeplinirea sau prin omiterea unei acțiuni de către un executor. Termenul de depunere a plângerii este de o săptămână începând de la îndeplinirea acțiunii în cauză sau de la data la care partea sau persoana în cauză a luat cunoștință de omisiune),

reclamație împotriva hotărârii judecătorești privind investirea cu formulă executorie (articolul 795 din Codul de procedură civilă – pentru creditor, termenul de introducere a unei reclamații începe să curgă de la data emiterii titlului executoriu; pentru debitor, acest termen începe să curgă începând cu data comunicării avizului de deschidere a procedurii de executare),

reclamația împotriva hotărârii judecătorești vizând declararea forței executorii a somației de plată europene (articolul 7957 din Codul de procedură civilă),

reclamația împotriva hotărârii judecătorești în caz de pronunțare atât în materie de executare judiciară, cât și administrativă,

reclamația împotriva hotărârii judecătorești privind suspendarea procedurii sau pronunțarea asupra lipsei necesității de pronunțare asupra executării (articolul 828 din Codul de procedură civilă),

reclamație împotriva hotărârii judecătorești privind restricția executării (articolul 839 din Codul de procedură civilă),

hotărârea judecătorească privind restricția executării și reclamația împotriva acestei hotărâri (articolul 839 din Codul de procedură civilă),

contestarea la executarea formulată de debitor (articolele 840-843 din Codul de procedură civilă),

reclamația împotriva hotărârii judecătorești privind rambursarea cheltuielilor administratorului (articolul 859 din Codul de procedură civilă),

reclamația împotriva hotărârii judecătorești privind procedurile de individualizare și de expertiză cu ocazia urmăririi silite a bunurilor imobile,

plângere verbală privind acțiunile executorului judecătoresc, depusă cu ocazia unei scoateri la licitație la inițiativa organismului de supraveghere (articolul 986 din Codul de procedură civilă),

reclamația împotriva unei hotărâri judecătorești privind validarea ofertei (articolul 997 din Codul de procedură civilă),

mijloacele de partajare a sumelor poprite (într-un termen de două săptămâni începând de la data de notificare a organului de executare care a stabilit-o) (articolul 998 din Codul de procedură civilă),

reclamația împotriva unei hotărâri judecătorești privind mijloacele de partajare (articolul 1028 din Codul de procedură civilă),

reclamația împotriva hotărârii judecătorești care îi ordonă debitorului să se achite de obligația sa, reclamația împotriva hotărârii judecătorești de excludere a bunurilor de la urmărire într-o procedură de executare care implică Trezoreria publică [articolul 1061 paragraful (2) din Codul de procedură civilă].

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

În temeiul dispozițiilor articolului 829 din Codul de procedură civilă, următoarele bunuri nu pot fi urmărite silit:

- 1) aparatele de uz casnic, lenjeriile și îmbrăcămintea indispensabilă vieții de zi cu zi a debitorului și a membrilor familiei sale aflați în întreținerea sa, precum și îmbrăcămintea indispensabilă exercitării unei funcții sau unei activități profesionale;
- 2) alimentele și combustibilul necesare pentru ca debitorul să își poată satisface timp de o lună nevoile sale și pe cele ale membrilor familiei sale, pe care îi are în întreținere;
- 3) o vacă sau două capre sau trei oi, precum și o rezervă de furaje și de litieră care să îi permită debitorului și membrilor familiei acestuia, care se află în întreținerea sa, să reziste până la următoarea recoltă;
- 4) instrumentele și alte obiecte indispensabile debitorului pentru exercitarea activității sale profesionale, precum și materia primă necesară producției timp de o săptămână, cu excepția vehiculelor motorizate;
- 5) pentru debitorul care beneficiază de o remunerație periodică fixă – o sumă care să corespundă procentajului din remunerația sa care nu poate fi poprit pentru perioada rămasă până la următoarea plată; pentru debitorul care nu beneficiază de un salariu fix – o sumă necesară pentru a-și satisface timp de 2 săptămâni necesitățile sale și pe cele ale membrilor familiei sale, care se află în întreținerea sa;
- 6) obiectele necesare educației, documentele personale, decorațiunile, obiectele de cult și obiectele de uz cotidian care nu pot fi vândute decât la un preț net inferior valorii reale a acestora, însă care pentru debitor constituie o valoare reală de utilizare;
- 7) sumele depuse în contul bancar, menționate de articolul 36 alineatul 4a25 din Legea din 20 aprilie 2004 privind organizarea pieței laptelui și a produselor lactate [Dz. U. (Monitorul Oficial) din 2013, actele 50 și 1272];

8) medicamentele, în sensul prevederilor Legii din 6 septembrie 2001 – Dreptul asupra medicamentelor (Dz. U. din 2008, nr. 45, actul 271, cu modificările ulterioare 26) indispensabile funcționării unei instituții medicale în sensul prevederilor referitoare la activitățile de îngrijire pe o perioadă de trei luni, precum și dispozitivele medicale necesare funcționării acestora, în sensul prevederilor Legii din 20 mai 2010 privind dispozitivele medicale (Dz. U. nr. 107, actul 679 și din 2011, nr. 102, actul 586 și nr. 113, actul 657);

9) obiectele indispensabile ca urmare a dizabilității debitorului sau a membrilor familiei sale.

Conform articolului 831 paragraful (1), nu pot fi urmărite silit:

1) sumele și avantajele în natură destinate să compenseze cheltuielile sau costurile deplasărilor profesionale;

2) sumele acordate de Trezoreria publică în scopuri specifice (în special bursele de studiu, ajutoarele), cu excepția situației în care creanța executată nu rezultă din realizarea acestor scopuri sau dintr-o obligație alimentară;

3) fondurile care provin din programele finanțate de fondurile menționate la articolul 5 alineatul 1, punctele 2 și 3, din Legea din 27 august 2009 privind finanțele publice (Dz. U. din 2013, actele 885, 938 și 1646), cu excepția situației în care creanța poprită nu rezultă din realizarea proiectului pentru care au fost acordate aceste fonduri;

4) drepturile netransmisibile, cu excepția situației în care posibilitatea de a le transmite nu este exclusă prin contract și a celei în care obiectul prestației nu este urmărit silit sau realizarea dreptului nu cade în sarcina unei alte persoane;

5) indemnizațiile de asigurare generală în limitele prevăzute, în baza unui regulament, de către miniștrii de finanțe și de justiție; acest lucru nu se aplică executării în vederea recuperării obligațiilor alimentare;

6) alocațiile de ajutor social, în sensul dispozițiilor Legii din 12 martie 2004 privind ajutorul social (Dz. U. din 2013, actul 182, cu modificările ulterioare);

7) creanțele plătibile debitorului din bugetul Statului sau din Fondul Național de Sănătate cu titlul de furnizare de asistență medicală, în sensul prevederilor Legii din 27 august 2004 privind furnizarea de asistență medicală finanțată din fondurile publice (Dz. U. din 2008, nr. 164, actul 1027, cu modificările ulterioare), înainte de terminarea furnizării acestor servicii de asistență medicală până la concurența sumei de 75 % din fiecare plată, cu excepția cazului în care este vorba de creanțele salariaților debitorului sau ale prestatorilor menționați la articolul 5, punctul 41, literele a și b din Legea din 27 august 2004 privind furnizarea de asistență medicală din fondurile publice.

În virtutea articolului 833 paragraful (1) din Codul de procedură civilă, procentajul remunerației urmărite silit în cadrul unei popriri pe salariu este definit de prevederile Codului muncii. Această dispoziție se aplică mutatis mutandis alocațiilor de șomaj, taxelor de stimulare, bursele de studii și indemnizațiilor de formare, plătite în baza reglementărilor privind promovarea muncii și instituțiile pieței muncii.

Conform articolului 871 paragraful (1) din Codul muncii, nu este urmărit silit procentajul din remunerație până la concurența:

1) salariului minim, stabilit în baza prevederilor distincte, datorat lucrătorilor angajați cu normă întreagă, după deducerea contribuțiilor sociale și a taxelor fiscale - în momentul reținerii sumelor de încasat în virtutea titlurilor executorii care vizează alte creanțe decât obligațiile alimentare;

2) a 75 % din salariul menționat la punctul 1 – cu ocazia reținerii avansurilor pecuniare acordate salariatului;

3) a 90 % din salariul menționat la punctul 1 – cu ocazia reținerii sancțiunilor pecuniare prevăzute la articolul 108.

Dacă salariatul lucrează cu jumătate de normă, sumele menționate la paragraful (1) sunt reduse proporțional cu timpul de lucru.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim **feedbackul** dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

Your
Europe

This webpage is part of an EU quality network

Ultima actualizare: 21/12/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.